

Ed Clarke

Paslaptingas drakonas

Paslaptingas
drakonas

Versta iš:
Ed Clarke
THE SECRET DRAGON
Puffin Books, London, 2019

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Ed Clarke, 2019
© Viršelio iliustracija, Ben Mantle
Pirmą kartą 2019 metais anglų kalba pavadinimu *The Secret Dragon*
Jungtinėje Karalystėje išleido *Penguin Books Ltd*, Londonas.
Lietuvių kalba išleista susitarus su *Penguin Books Ltd*, Londonas,
Jungtinė Karalystė.
Visos teisės saugomos.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Kristina Tamulevičiūtė, 2019
© Leidykla „Nieko rimto“, 2020

ISBN 978-609-441-641-5

Ed Clarke

Paslaptingas drakonas

Iš anglų kalbos vertė
Kristina Tamulevičiūtė

Vilnius
2020

Prologas

Atsitiko tai šeštadienį, o gal sekmadienį, greičiausiai rugsėjo gale. Bet Marijai ši smulkmena neatrodė svarbi. Ji puikiai prisiminė tos dienos įvykį. Tai buvo vienas tų nutikimų, kurie pakeičia tave visam gyvenimui, padaro ypatingą, bet ne taip, kaip būtum norėjęs.

Tėvai surengė Marijai iškylą Rosilio Slieko viršukalnėse, valanda kelio nuo jų ūkio. Užmerkusi akis ji vis dar juto švelnų nuo didžiosios įlankos dvelkiantį vėjelį – jis šiureno visoje saloje, kuri slinko į jūrą lyg didžiulis dinosauras, bandantis išsilaisvinti iš akmens gniaužtų. Ji vis dar regėjo savo mažyčius penkiametės pirštukus didžiuliame tėvo, ūkininko, delne, kai kartu skynėsi kelią, ir jautė raminausiai besiliečiančią darbo užgrūdintą šiurkščią jo odą.

Jie pasitiesė antklodę po vienišu beržu, kuris iš nuožmių pakrantės vėjų sugebėjo išsikovoti orią vienatvę. Prigludusi prie kamieno, gerdama tėčio išspaustas obuolių sultis, mergaitė jautėsi kaip niekada laiminga.

Iš už Slieko galvos atūžusi audra užklupo netikėtai. Tikriausiai tėvai manė, kad ji greitai praslinks. O gal nenorėjo, kad oras sugadintų puikią dieną. Šiaip ar taip, jie nusprendė pralaukti po vienišu beržu.

Bet Marija nenustygo. Ji neprisiminė, kodėl norėjo pažaisti lietuje. Tėtis leidosi iš paskos ir jau ketino griebti ją į stiprų glėbį, tačiau kaip tik tą akimirką, nusileidusi iš tamsiausio dangaus, ją palietė žaibo strėlė.

Po šešerių metų

Bum, bum, bum.

Marijos galva nepaliaujamai bumbsėjo į nelygiu lauku riedančio sukiužusio džipo langą. Užsimiršusi ji žvelgė priešais save. Ne čia ji norėjo būti.

Bum, bum, bum.

Akies kampučiu Marija stebėjo savo mamą Rianą, galvojančią, ką čia pasakius.

– Būtų gerai tau įkristi...

– Šiek tiek proto, – atsiduso Marija.

Riana nusišypsojo, bet Marija į šypsena neatsakė. Taip ir liko sėdėti neįaukioje, joms įprastoje tyloje. Lietaus lašai taškėsi į priekinį stiklą. Riana įjungė senutėlius valytuvus, kurie cypdami ir girgždėdami apyšvariai gremžė stiklą.

Atrodė, kad važiuoja šimtą metų. Galiausiai Riana sustabdė automobilį lauko pakrašty. Marija matė ant žemės gulinčius, negiliai ir greitai alsuojančius galvijus.

Mama palenkė galvą į galvijų pusę.

– Gal šįkart apžiūrėk tu?

Marija susiraukė. Anksčiau viskas vykdavo ne taip. Paprastai Riana nueidavo apžiūrėti sergančio gyvulio, o Marija padėdavo, jei prireikdavo pagalbos.

– Bet aš nežinau, ką daryti.

– Tu jau pakankamai didelė, Marija, – atsakė Riana, skatinamai linkteldama galva. – Labai man padėtum.

Tačiau nebuvo taip paprasta. Rūpintis gyvuliais Rianai buvo įaugę į kraują. Ji turėjo instinktą. Marija nesugebėdavo net vabaliuko išlaikyti degtukų dėžutėje jo nenumarinusi. Tėtis irgi nebuvo apsigimęs ūkininkas – jis buvo geologas, bet jam puikiai sekėsi daržininkystė, todėl už ūkinio pastato vešėjo daržas. Žmonės sakydavo, kad jiedu su Riana – puiki pora. Bet po tragiškos audros šeimoje liko tik Riana ir Marija. Jų šeima nebebuvo ideali. Kadaisė išpuoselėtas tėčio sodas apžėlė brūzgynais, Riana darbuodavosi laukuose su karvėmis, o Marija turėdavo jai padėti. Jos norų niekas nepaisė.

Nenoromis Marija pravėrė girgždančias, rūdžių išėstas džipo dureles ir išbėgo į lietu. Jis plakė horizontaliai nuo Bristolio kanalo, ir mergaitė turėjo prisimerkti. Stovėdama kuo toliau, ji pasilenkė prie veršelio ketindama patapšnoti jam per galvą.

– Ką tau skauda? – sušnabždėjo bandydama nežiūrėti veršeliui į akis.

Gyvulėlis silpnai sumūkė. Pridėjusi delną, Marija pajuto, kad jis dreba.

– Žinau, negali pasakyti, – sukuždėjo ji, – bet man atrodo, kad tau šalta ir turi kur nors prisiglausti, kad sušiltum, todėl eime kartu į vidų.

Marija apkabino veršelį ir pabandė pastatyti ant kojų, bet gyvulėlis sumykė iš skausmo.

Riana jau buvo iššokusi iš mašinos ir skubėjo jų link.

– Marija, liaukis! – suriko ji.

Marija atšoko.

– Ką sakai?

Riana neleido veršeliui pajudėti.

– Jam lūžo koja. Jo negalima judinti.

– Iš kur aš galėjau žinoti? – pasiteisino Marija.

– Atsiprašau, aš kalta, – nuleido balsą Riana. – Nereikėjo tavęs prašyti.

Sudrausmintą Marija įsėdo į automobilį ir pro purvu aptaškytą langą stebėjo, kaip Riana palinko prie veršelio. Daiktinėje radusi guminukų maišelį kaltės draskoma mergaitė jį atplėšė. Atsidarius vairuotojo durelėms, ištuštintas maišelis gulėjo ant grindų.

– Teks kviesti veterinarą, – kurdama mašiną pasakė Riana ir įjungė atbulinę pavarą.

– Ar nieko tokio, kad aš... – paklausė Marija, rodydama ant galinės sėdynės pūpsančią prigrūstą kuprinę.

– Dabar? – nustebo Riana. – Turime sutvarkyti aptvaro kampaną. Ir sukrauti šieno ritinius klėtyje.

Ūkyje visada buvo gausybė darbų, ir visi turėdavo būti atlikti dar vakar.

– Kol dar nesutemo?.. – maldavo Marija.

– Ar tikrai reikia, dukryte?

Marija susmuko sėdynėje. Ji žinojo, kad planus teks atidėti. Juos visada reikia atidėti.

Bet Riana atsiduso ir galiausiai nusileido.

– Ką gi, ritiniai palauks iki šeštadienio. Bet neik prie skardžių, kad neužgriūtų uolos. Kai lyja, ten dar pavojingiau, ir...

– Saugotis bangų. Taip, mama, žinau.

Nelaukdama, kol mama apsigalvos, Marija skubiai iššoko iš automobilio. Užtrenkusi duris, užsimetė kuprinę ant peties ir atsiprašydama linktelėjo veršelio pusėn.

Tvirtu žingsniu Marija ėjo per pievą vartelių link. Kai juos perlipo, akimirką sustojo norėdama apsižvalgyti. Lietus traukėsi, ir pro sunkius debesis skverbėsi saulė, skaidri spinduliai užliejo Glamorgano pakrantę, Kanalą bei Somerseto kalvas. Dešinėje baltas senutėlis švyturys išryškino kalvos viršūnę. Nusišypsojusi ji nušoko žemyn ir palei gyvatvorę nužingsniavo takeliu tarp uolų.

Netrukus pasiekė paplūdimį. Giliai įkvėpė, jūros brizas švelniai nupūtė plaukus nuo veido. Tai buvo Marijos stichija. Numetusi kuprinę ant akmenų, plačiai ją atvėrė ir su meile pažvelgė į vidų.

– Sveikučiai, mieli bičiuliai, – pasisveikino.

Vieną po kito išsitraukė milžinišką kūjį, kalną, teptuką. Galiausiai išsiėmė baltą standžią kepurę ir skaidrius apsauginius akinius.

– Imkimės darbo.

Apie autorių

Kai Edas Clarke'as nerašo vaikams, jis yra filmų ir televizijos prodiuseris bei administracijos darbuotojas, dirbantis su rašytojais, kuriančiais suaugusiems skirtus scenarijus. Jis gyvena Šiaurės Londone su žmona ir dviem dukrom, kurios abi siaubingai trokšta augintinio. Dabar jis suvokia, kad dukros po šios knygos gali nuliūsti vietoj drakono gavusios triušiuką.

Dr. Grifo
DINOZAUROŲ MEDŽIOTOJAS

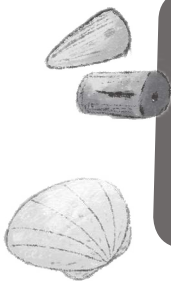
10

stulbinančių faktų
apie fosilijas!

1.

2014 metais Nikas ir Robas Haniganai Pietų Velso pakrantėje surado naują dinosauro rūšį. Pavadino ją *Dracoraptor hanigani* – „drakonu plėšiku“. Tai buvo tolimas tiranozauro giminaitis, bet tik dviejų metrų ilgio.

2.

Pakrantėse dažnai pasitaiko fosilijų, vadinamų Velnio nagais. Iš tiesų tai suakmenėję išnykusios austrių rūšies palaikai. (Tikrasis šios rūšies pavadinimas yra *Gryphaea*.)

3.

Marija Aning buvo dvylikos, kai su broliu aptiko pirmąjį teisingai identifikuotą egzempliorių gyvūno, dabar vadinamo ichtiozauru, arba „žuvimi driežu“. Dabar mes žinome, kad tai buvo ne žuvis ar driežas, o jūrų roplys.

4.

Marija – pirmas žmogus, radęs visą pleziozauro – „jūrų drakono“ – suakmenėjusį skeletą, bet jis atrodė taip keistai, kad tais laikais palaikytas padirbiniu.

5.

Marijos Aning 1800 metais atrastas fosilijas galima pamatyti ir dabar. Jos saugomos Gamtos istorijos muziejuje Londone. Apie ją viską galite sužinoti Laim Redžiso muziejaus Marijos Aning sparne, kuris pastatytas jos namų ir fosilijų krautuvėlės vietoje.

Tai linksmas ir įtraukiantis britų rašytojo Edo Clarke'o pasakojimas apie mergaitę Mariją, svajojančią tapti mokslininke kaip ir jos tėtis, berniuką Dilaną, labai mylintį gyvūnus, ir tikrai ypatingą radinį – mažytį drakoną. Kaip Marijai, ieškojusiai fosilijų, tačiau radusiai tikrų tikriausią gyvą drakono jauniklį seksis jį ne tik tyrinėti, bet ir prižiūrėti? Knyga sudomins ne tik vidutinio mokyklinio amžiaus skaitytojus, bet ir visus, kam patinka moksliniai tyrimai, fantastinės būtybės ir, žinoma, nuotyčiai.

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**
Korektorė **Eglė Devižytė**
Maketavo „**Nieko rimto**“ **dizaino grupė**
Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „**Nieko rimto**“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

*– Niekam nesakyk! – pareikalavo
Marija. Dilanas nesiklausė. Jis negalėjo
atplėšti akių nuo smulkios kampe
susigūžusios būtybės.
– Čia... drakonas.*

Marija – tikra mokslininkė. Nesvarbu, kad
jai dar tik dvylika. Na, rugsėjį sueis dvylika.
Amžius – tik smulkmena, kur kas svarbiau
tai, ką gali nuveikti ir sužinoti!
Marijai labiausiai patinka fosilijos.
Kur kas labiau nei žmonės ar gyvūnai.
Kas galėjo pagalvoti, kad vienas
archeologinis radinys pasirodys esąs...
pats tikriausias drakonas?

www.niekorimto.lt
Užsik, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-641-5

9 786094 416415